

Rovasti, fil. maisteri

JOHANNES TORSTEN RAFAEL HARTMAN

on syntynyt 10. 9. 1877 Bergössä. Opintojen päätyttyä ja pappistutkinnon tultua suoritetuksi hän hoiteli papinvirkoja Ilmajoella, Siipyyssä, Föglössä ja Pälkäneellä sekä siirtolaispappina. Hiitolan kappalaisen virkaan hän siirtyi 1. 5. 1930.

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on vapauden julistus

Jeesus Kristus on tullut päästämään vangittuja ja parantamaan särjettyjä sydämiä. Hän julistaa vapautta kaikille, jotka sitä kaipaavat ja ovat sitä vailla. Hänen evankeliuminsa julistaa koko maailmalle: ihmissielu on vapaa, sitä ei tarvitse maallisten surujen painaa eikä murheen huomisesta päivästä rasittaa, sillä huominen päivä pitää huolen itsestään ja senkin huolen saa jättää hänelle, joka ruokkii taivaan linnut ja vaatettaa kedon ruohon, vaikka ne ovat vähempiarvoiset kuin ihminen. Todellakin onneton on se ihminen, joka koko elämänsä kulkee surujen painamana, se, jolla on vapautta ja onnea kaipaava, mutta murheitten kahlehtima sielu. Silloin ei elämä ole elämisen arvoinen. Mutta onnellinen on se ihminen, joka elämän vastoinkäymisissä ja pettymyksissä säilyttää sielussaan iloisen mielialan, joka tekee vaikeatkin kuormat keveiksi kantaa. Ihmiselämä on täynnä vastuksia ja kärsimyksiä, mutta tutkiessamme ihmiselämän suruja älkäämme unohtako niistä eroittaa turhat, luulotellut surut, sillä

niillä on suuri sija ihmiselämän kurjuudessa. Jäähän paljon todellisiakin suruja ja kärsimyksiä jäljelle, vaikka jätämme pois kaikki turhat surut ja kärsimykset. Köyhälle perheelle jää kurja asunto, niukka toimeentulo, nälkä ja vilu; sairaalle jää hänen tautinsa ja tuskansa. Mutta on olemassa sellaisiakin ihmisiä, jotka lakkaamatta valittavat kuorman alla, jonka elämä heidän hartioilleen laski, mutta joille ei jäisi paljon kannettavaa, kun turhat huolet ja surut otettaisiin heiltä pois. Jos joku on kärsinyt todellista puutetta, jos hänellä todellakin on ollut nälkä ja hätä edessään tahi katkera kärsimysten malja tyhjennettävänä, niin ovat varmaankin turhat huolet, jotka häntä puutteen välissä ovat ahdistaneet, olleet suurena lisänä hänen kärsimyksissään, tuottaen hänelle katkeruutta enemmän kuin todelliset kärsimykset, joilla itsessään on voinut olla tarkoituksena vahvistaa ja puhdistaa hänen luonnettaan.

Jeesus on sanonut: »Katsokaa taivaan lintuja!» (Matt. 6: 26). Nekin laulavat ja lentävät oksalta toiselle vähääkään surematta, mistä saavat huomenna ravinnon. On väärin antaa sielunsa surujen raadeltavaksi. Todellinen suru jalostaa, mutta turhat huolet eivät kohota eivätkä puhdista sielua, vaan ne katkeroittavat ja synkistävät ne hetket, jotka ihmisellä olisi käytettävänä iloon ja virkistykseen. Jeesus on myös lausunut: »Eikö henki ole enempi kuin ruoka ja ruumis enempi kuin vaatteet?» (Matt. 6: 25). Otsansa hiessä tulee ihmisen tehdä työtä, mutta hänen ei suinkaan pidä antaa huolenpidon ruoasta ja vaatteista tukahduttaa henkeä ja sen tarpeita. Hänen ei tarvitse antaa sieluaan turhien huolten ja surujen raadeltavaksi. Jos ihminen luottamuksella kääntyy Jumalan puoleen, saa hän varmasti tuntea kuormansa keventyvän ja sydämensä tulevan rauhalliseksi ja iloiseksi. Siivet, jotka sielua kantavat sen turvapaikkaan Jumalan luokse, on yksinkertainen usko Jumalaan. Koko tämä lyhyt ja levoton maallinen elämämme tulisi olla yhtämittaista pakenemista tähän turvapaikkaan, kunnes matka on loppunut ja iankaikkinen lepo Jumalan luona on saavutettu.

Ilo on sielun terveys. Ilo on sydämen luonnollinen terveydentila. Sairas on jokainen sielu, joka ei ole iloinen. »Tahdotko tulla terveeksi?» kysyi Jeesus mieheltä, joka oli 38 vuotta maannut sairaana. Tahdotko olla iloinen? Näin kysyy hän jokaiselta meistä. Kun mielesi on iloinen, sujuu sinulta työ helposti ja sinulla on silloin voimia ja halua täyttää velvollisuutesi. Sinä olet silloin omaisillesi iloksi ja siunaukseksi, sinä olet kaikille ystävällinen ja suot hyvää kaikille.

On paljon ihmisiä, jotka voimattomina viruvat epätoivon sairasvuoteella, voimatta itse nousta siitä ja löytämättä ketään, joka heitä auttaisi. Pahinta lajia epätoivoa on välinpitämättömyys, kun ihminen ei kaipaakaan iloa eikä toivo muutosta oloissaan, vaan tyytyy ilottomaan ja kolkkoon elämäänsä unohtaen, että ihmissydän on luotu iloon.

Kun kristitty ihminen etsii apua surussaan, etsii iloa ja onnea, silloin ei tarvitse muuta kuin sanoa hänelle: Sinulla on iankaikkisen elämän lähde, sinä olet kastettu, sinulla on isänä taivaan Jumala ja Vapahtajana Jeesus Kristus, sinulla on osallisuus häneen, ja hän on kirkkaus ja ilo ja rauha. Ylistä ja kiitä Jumalaa siitä, että olet hänen lapsensa ja että sinulla on oikeus kristityn elämän kaikkiin siunauksiin. Jumalan rauha suojelee sydäntä hävittäviltä rajuilmoilta. Eiköhän se olekin juuri rauhaa, jota kaipaat sinä, joka et voi tuntea iloa Jumalassa, vaikkakin tiedät sinulla olevan täyden syyn kiittää ja ylistää Jumalaa. Onnellinen se ihminen, jolla on omanaan tämä kalleus, Jumalan rauha!

»Armo olkoon teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme ja Herraltamme Jeesukselta Kristukselta!» Tällä tervehdyksellä alkaa apostoli Paavali kaikki lähetyskirjeensä. Hän puhuu Jumalan rauhasta, niin kuin väkevästä voimasta, joka varjelee sydämet ja ajatukset Kristuksessa Jeesuksessa (Fil. 4: 7). Olkoon tämä rauha meidän sydämissämme ja meidän kodeissamme. Silloin on meidän hyvä olla. Rauha on siunattu Jumalan lahja. Ja joka sitä ikävöi, hän sen löytää, jos hän rukoilee Jeesuksen nimessä.

Jeesus on vuorisaarnassa lausunut: »Etsikää ensin Jumalan

rauhaa ja hänen vanhurskauttaan.» Tässä on viitoitettu tie, joka vie vapauteen. Ensin Jumalan valtakunta ja hänen vanhurskautensa, tulkoot sitten kaikki muut asiat järjestyksessänsä. Sielumme vapaus ja onni on siitä riippuvainen, että ensin etsitään taivaan valtakuntaa. Jeesuksen ensimmäisistä opetuslapsista sanotaan, että he jättivät kaikki ja seurasivat Jeesusta. Heille oli elämän suurin kysymys tullut tärkeimmäksi. Heitä eivät maalliset surut ja murheet enää painaneet, vaan iloisella luottamuksella jättivät he koko elämänsä Jumalan käsiin. Apostoli Paavali kirjoittaa: »Minä olen oppinut oloihini tyytymään. Osaan elää niukkuudessa, osaan myöskin elää runsaudessa; kaikkeen ja kaikenlaisiin oloihin minä olen tottunut, sekä olemaan ravittuna, että näkemään nälkää, elämään sekä runsaudessa että puutteessa. Kaikki minä voin hänessä, joka minua vahvistaa». (Fil. 4: 11—13). Mies, joka näin voi lausua, on vapaa. Hän ei ole maallisten surujen orja. Sama Paavali kirjoittaa myös: »Unhottaen sen, mikä on takana ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin, minä riennän päämäärää kohti, voittopalkintoon, johon Jumala on minut taivaallisella kutsumisella kutsunut Kristuksessa Jeesuksessa.» (Fil. 3: 13—14). Niinpä ymmärrämme häntä, kun hän lukijoitaan kehoittaa: »Olkoon teillä se mieli, joka Kristuksella Jeesuksellakin oli.» (Fil. 2: 5).

Rakkaat entiset seurakuntalaiseni! Suomen historian erittäin vaiherikkaan ja kohtalokkaan 10-vuotiskauden 1939—1949 aikana on allekirjoittanut Hiitolan seurakunnan pappina omalta kohdaltaan saanut osallistua Karjalan kansan vaellusretkiin ja kohtaloihin saaden tuon ajan sota- ja rauhanvuosina seurakuntansa kanssa jakaa sen kokemat ilot ja surut. Minulle on tuottanut suurta iloa, että sain keskeytymättä palvella seurakuntaani lähes 20 vuotta, josta 10 vuotta on ollut raskasta koettelemuksien aikaa sekä seurakuntalaisilleni että itselleni monine muuttoineen ja vaiheineen. Kun nyt olette jo siirtyneet pois entisestä kotiseurakunnastanne, niin toivon, että uusissa seurakunnissa toimitte vireästi. Onhan uusissa seurakunnissanne käytettävissä samat armon vä-

lineet kuin oli entisessä kotiseurakunnassanne. Säilykööt itsellenne ja tuleville sukupolville rakkaina muistot entisestä kotiseudustanne ja kotiseurakunnastanne. Viimeisen vuosikymmenen aikana olemme tosin olleet suurissa vaikeuksissa ja ulkonaiset olosuhteemme ovat suuresti huonontuneet, mutta Jumala on kansaamme sen vaikeuksissa auttanut ja Jumalan johdatuksen alaisena tulee myös kirkkomme tulevaisuus olemaan turvattu ja sen suorittama työ on koituva suureksi siunaukseksi maallemme ja kansallemme. Jätän teidät Ylipaimenemme uskolliseen hoitoon. »Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.» (Psalmi 23).

»Avuksi ehdi Jumala
Kansalles turvas anna,
Sun käsivartes voimalla
Sun laumaas köyhää kanna,
Niin että Sinun armoas,
Sun voimaas, valtasuuruuttas
Se aina saisi kiittää.»

(Virsi 172: 5).

Noormarkussa heinäkuun 31 päivänä 1950.

Rafael Hartman.